

ΚΑΛΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

«Στὸ αὔριο ὁ νοῦς σου, καλομοίρη!
«Βλόγα φτωχέ, θεὸ κι' ἁγίους!»
ὁ διαβατάρης τραγουδώντας
εἶχε νὰ πεῖ τοῦ καθενούς. . .

Βασκάματα ἔλυνε μὲ ξόρκια,
ἡμέρονε τοὺς πλειὸ σκληροὺς,
στὶς νηὲς κρυφάναυε λαχτάρεις,
σιδερονεύρονε τοὺς νηοὺς.

Οἱ μάννες πλειὰ κι' οἱ πατεράδες
ξεχνοῦσαν ἔννοιες καὶ καῦμοὺς
σὰν ἀγροικοῦσαν, μαγεμμένοι,
τοῦ διαβατάρη τοὺς σκοποὺς.

ΠΡΟΑΙΣΘΗΜΑ

Πικροβλεποῦσα, ἀστόλιστη
σὰν ἄφυλλο κλωνάρι,
Στὸν ὕπνο μου σὲ ἀγνάντεψα
ποῦ πήγαινες τὸ ἀργό,
—πικροβλεποῦσα καὶ χλωμὴ—
σὰν τὸ μαργαριτάρι—
στὰ κυπαρίσσια μόνη σου,
Βαστοῦσες καὶ σταυρό.
Ἄγάλια, ἀγάλια χάθηκες,
πέρα, μέσ' στὸν ἀχνό. . .

ΑΘΥΜΙΑ

Οὐχ' ὁ δαίμων ἐστίν... ἀλλ' ἐκείνη ἢ
... τοὺς λογισμοὺς ὑποβάλλουσα τοὺς πονηροὺς.

ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΧΡ. ΠΡΟΣ ΣΤΑΓΕΙΡΙΟΝ

Πάει τὸ φεγγάρι νὰ πνιγεῖ
καὶ γέρνει ἡ πούλια ἀποσταμένη,
νεκρυνασταίνεται ἡ αὐγὴ
στὴν καταχνιὰ σαβανωμένη.

Κοτσίφι μέσα ἀπὸ κλαριὰ
ψιλὲς φωνὲς σιγανοβγάζει
νὰ χαιρετήσῃ — στανικά;
τὴν κακιά ἡμέρα ποῦ χαράζει,

καὶ βρύσες — λὲς προφητικὲς
μυρολογητρες — διαλαλοῦνε
στὶς τόσες πίκρες τὶς παληὲς
πῶς κι' ἄλλες θὰ ἔλθουν νὰ σμιχθοῦνε.

Ἄς τύχαινα κάποια ψυχὴ
— νὰ τὴν γυρέσω πῶς βαρυνέμαι!
ἐκείνη νὰ μὲ συμπονεῖ
κι' ἐγὼ νὰ τῆς παραπονιέμαι,

νὰ τὴν γεμίζει θαυμασμὸ
ὁ σμιλευτὸς τῆς λύτης λίνος
καὶ μυστηριώδης, ἐνῶ ἐγὼ
θὰ ἀπολαμβάνω, ὁ θεατρίνος.

ΣΥΖΗΝ ΗΜΙΘΕΟΙΣ

Τὸ καριοφύλλι ἀδράχνω πλειὰ
ποῦ ἡ παρθενιά του εἶνε ντροπὴ μου.
Ἄγάπη μου σοῦ ἀφήνω γειά,
κι' ὅ,τι ποθεῖς εἶνε κι' εὐχή μου.

Αὐτὴ ἡ καμπήσια μου ζωὴ,
καὶ στὴν δικιά σου ἀκόμα ἀγκάλη,
στενοχωρεῖ σὰν φυλακὴ
καρδιά ποῦ εἶνε βουνὸ μεγάλη.

Πάγω λοιπὸν ἀγωνιστής.
Πρὸς ποῦ; Δὲν ξέρω. Ἴσως ἐξίσου
νὰ μὲ τραβᾷ λάμψη κορφῆς
ἢ καὶ φρικτὸ μυστήριο ἀβύσσου.

Καὶ σὰν γυρίσω μὲ λαμπρὲς
δάφνες στὸ ἀγέρωχο κεφάλι,
μὲ τὶ πρωτάκουστες ὀρμὲς
δικιά μου θὰ σὲ κάνω πάλι!

Κι' ἂν πέσω, ἐσύ, τὸ θυληκό,
ἀφοῦ στὰ δάκρυα μὲ λούσεις,
μὴ θὲ νὰ νοιώσεις δυσταγμὸ
σὲ νόμο ξένου νὰ ὑπακούσεις ;

Δὲν σοῦ τὸ λέγω σὲ πομπή.
Κι' ἐγὼ θαρρεῖς πῶς θὰ πεθάνω ;
ποῦ δὲν λιγόνομαι στιγμὴ
γιατὶ πεθαίνοντας σὲ χάνω.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ

Κ. Δ.

Σ Κ Λ Α Β Α

Βουβό, σιγὸ, μονότονο ψιχάλισμα
τὸ πένθος στάζει μὲς στὸ δρόμο·
θαμπὰ φωτᾷει χλωμὸν ἀπόγιομα
ποῦ στὴν ψυχὴ κινᾷει τὸν τρόμο.

Στὸ παραθύρι ἀπ' τ' ἀρχοντόσπητο
ἡ ὥραία κυρά, μ' ὄψη κρυμμένη
μὲς στῆς μελαγχολίας τὰ σύννεφα,
κυττάει σὰν κάποιον νὰ προσμένει